

Moj grad danas

Svanulo je proljetno sunce, iznad moga grada. Rasuli su se proljetni cvjetovi tek propupalih voćaka. Proljetni povjetarac svojim šumom nas sve pozdravlja. I pčele su započele svoj posao. Trava je zazelenila moj maleni gradić. Prava proljetna idila mirisa. Zov veselih vrabaca pjeva nam proljetni poj. Iako nas priroda zove da uživamo u njenoj ljepoti, zli neprijatelj stao je na put proljetnom veselju. Što li se ovo događa? Zaista nismo dovoljno vodili brigu o prirodi. Ljuti li se priroda na nas? Ili nas samo upozorava na sve naše pogreške. Zbog naše neodgovornosti prema prirodi osuđeni smo na kućnu izolaciju. Bez prijatelja, veselja, druženja. Samo kroz prozore možemo gledati sve ono što nismo znali cijeniti. Sada imamo sve, a ipak nemamo ništa. Prije nego li je nesreća opasne pandemije došla u grad, nismo ni mogli naslutiti što nas čeka. Tako bi se rado družili, išli na zajednička druženja centrom našeg malog prekrasnog grada.

Ulice su prazne, tihe kao da je svijet nestao, kao da smo sami na svijetu. Ljudi su pokriveni maskama, uplašeni, zabrinuti i tužni. Siguran sam da je priroda najtužnija bez glasova djece koja beru plodove njene ljepote. Ulicama nema više smeća, buke automobila. Vrijeme je stalo, upravo u trenutku kada bi trebali biti najužurbaniji. Sada bismo bili sretni samo da možemo zagrliti prijatelja, baku, družiti se. Siguran sam da će doći taj dan kada će sve opet biti isto, kada će se priroda prestati ljutiti na nas, kada će ponovo zazvoniti školsko zvono. Moj grad će biti ispunjen ljudima s osmijehom na licu. Sve će biti kao prije. Možda ćemo tada znati što nam je za sreću potrebno, biti bolji jedni prema drugima, cijeliti majku prirodu. Voljeni moj grade, nedostaje mi duh vedrine i veselja. Iako te gledam samo kroz prozore, meni si najljepši i najbolji.

Ante Bendra, 5.c